

บทที่ 459

แสงจตุรรม สวงจตุรรม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในสังคมไทยที่ศาสนาคริสต์เรามีสมาชิกเพียงประมาณ 0.5% เท่านั้น นั่น เพื่อนฝูงส่วนใหญ่รอบตัว จึงไม่ใช่เป็นแค่ผู้ที่เป็นคริสตชน ยิ่งถูกเป็นคาทอลิกยิ่ง เพื่อนฝูงที่นับถือศาสนาหลักของประเทศไทยจึงมีจำนวนมากกว่า รอบตัวไปหมด

ลูกมีเพื่อนกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่ง ที่มีลูกเพียงคนเดียวที่เป็นคริสตชน กิจกรรมหลักของกลุ่มเราคือการไปถ่ายรูปด้วยกัน รองลงมาคือการเสวนาธรรม 😊 เรามีไลน์กลุ่มที่จะลงภาพต่างๆ ที่เราไปถ่ายตามสถานที่ต่างๆ ด้วยกัน สมัยก่อนมีสถานการณ์โควิด หลังจากถ่ายภาพเสร็จ พวกเราจะไปรวมพลกันที่บ้านของลูก โดยลูกจะให้แต่ละคนคัดภาพที่ตัวเองคิดว่าดีที่สุด แล้วลูกก็จะคละกันโดยทุกคนจะไม่ทราบภาพไหนเป็นฝีมือใคร แล้วโหวตกันว่าภาพไหนชนะเลิศ ชนะรอง หรือบ๊วย หรือบู้บี้ เป็นความสุขที่ลูกเรียกว่า ความสุขบนมิตรภาพที่บริสุทธิ์ ไม่มีผลประโยชน์ ความอิจฉาริษยา ความอวดมั่งอวดมี และไม่มีตำแหน่ง

ควบคู่กับการถ่ายภาพ เพื่อนกลุ่มนี้บังเอิญมีอุปนิสัยที่เหมือนกันอีกอย่างหนึ่งคือ ทุกคนเป็นศาสนิกชนที่ "ปฏิบัติธรรม" หลังจากประกวดภาพถ่ายของแต่ละคนและได้รับรางวัล (น้ำผลไม้ 1 แก้ว) เสร็จ เราจะตั้งวงสนทนาธรรมกัน

มีคนหนึ่งในกลุ่มนี้ที่จบปริญญาเอกทางศาสนาหลักของประเทศไทยเรา ลูกเองได้เรียนรู้จากเพื่อนคนนี้มากมายเพราะสิ่งที่เขาพูดนั้น เป็นหลักแก่นแท้จากพระไตรปิฎกเลยทีเดียว เขาพูดถึงการเชื่อในเครื่องรางของขลัง การยึดกับผู้นำของศาสนาในแง่ของส่วนบุคคล และการทำบุญเพื่อเอาหน้าในสังคม และอื่นๆ อีกหลายเรื่องที่คนไทยจำนวนมากปฏิบัติกันอยู่นั้น รวมทั้งการนำบุญมาฝากคนนั้นคนนั้นนั่นแหละ ไม่ใช่เป็นคำสั่งสอนที่แท้จริงของพระศาสดาของศาสนาเขาและไม่ได้อยู่ในพระไตรปิฎก

เนื่องจากลูกเป็นคริสตชนเพียงคนเดียวในกลุ่ม แต่เพราะลูกศึกษาพระวาจาของพระเจ้ามายี่สิบกว่าปี ลูกจึงสามารถนำคำสอนของพระเยซูเจ้าจากบทต่างๆ ในพระคัมภีร์มาเผยแผ่เพื่อนๆ กลุ่มนี้ฟังได้และได้แจกพระคัมภีร์ให้เพื่อนๆ กลุ่มนี้ไปคนละเล่มด้วย

บ่อยครั้ง ลูกจะหยิบยกพระวาจาบทนั้นบทนั้นให้เพื่อนๆ ฟังว่าสุดท้ายแล้ว พระวาจาบทนี้ทางศาสนาคริสต์ก็มีความหมายใกล้เคียง ในทางปฏิบัติใกล้เคียงกับบทปฏิบัติทางศาสนาเขา

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เพื่อนอีกคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า ฟังลูกพูดถึงการปฏิบัติตนทางคริสต์แล้วง่ายมากเลยคือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำนั้น ลูกยึดพระเจ้าเป็นหลักและลูกทำดีเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า จบ และสูงสุดแค่นั้น สำหรับเขาเอง เขาพยายามท่องจำ เขาต้องรักษาศีลระดับนี้นะ ได้แล้วถึงจะขึ้นไปเป็นศีลอีกระดับหนึ่งและสูงขึ้นเรื่อยๆ กว่า จะท่องชื่อและจำชื่อศีลแต่ละขั้นเสร็จ เขาก็ล้มไปแล้วว่าต้องปฏิบัติตนอย่างไร

เพื่อนปริญาเอกทางศาสนาเคยบอกกับลูกว่า จากที่เขารู้จักลูกและฟังวิถีชีวิตที่ลูกดำรงอยู่ทุกวันนี้ เขารู้สึกว่าลูกเป็น “ผู้ปฏิบัติธรรม” ในด้านศีลตามหลักศาสนาเขามากกว่าคนในศาสนาเขาเองเสียอีก

ลูกแบ่งปันให้พวกเขาฟังว่า ทุกวันนี้ ลูกสวดทูลขอพระจิตเจ้าทุกวัน ให้ประทับอยู่กับลูก ประทานปรีชาญาณให้แก่ลูกและทรงนำลูกให้ดำรงชีวิตตามน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระเป็นเจ้าทุกประการ ขอให้ลูกไม่ดำรงชีวิตด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และความมุ่มบ่ามของลูกเทอญ เพื่อนคนนี้รับพูดว่า การปฏิบัติตนของลูกเช่นนี้ ในศาสนาของเขาเรียกว่า “การเจริญชีวิตอย่างมีสติ” ศาสนาของเขาไม่ใช่เป็นศาสนาแบบทเวะนิยม แต่ศาสนาคริสต์ของเรามีพระเจ้า การที่ลูกสวดขอให้พระจิตเจ้าทรงนำลูกในการดำรงชีวิตตามน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นก็คือ การดำรงชีวิตอย่างมีสตินั่นเอง

แล้วลูกก็มาคิดไตร่ตรองต่อ ไซ้เลย การสวดภาวนาของลูกเช่นนี้ ทำให้ลูก “มีสติ” ในการดำรงชีวิตในหลายๆ เรื่อง ในหลายเหตุการณ์ที่ลูกต้องตัดสินใจหรือปฏิบัติตน พระวาจาของพระเจ้าบัพทนั้นบัพทนี้ จะขึ้นมาในสมองของลูก โดยลูกจะไม่ปฏิบัติตามอำเภอใจของตนเอง นี่ก็คือการดำรงชีวิตแบบมีสติ 😊 ลูกไม่ทราบหรือว่าศีลชั้นนี้เรียกว่าอะไร และชั้นสูงขึ้นไปกว่านี้เรียกว่าอะไร ลูกทราบเพียงแต่ว่านี่คือการทรงนำของพระจิตเจ้าผ่านพระวาจาของพระองค์ เท่านั้น!

นอกจากนี้ ยังมีข้อปฏิบัติอีกหลายข้อที่เพื่อนของลูกยกบทจากพระไตรปิฎกมาแบ่งปันให้ฟัง แล้วลูกก็จะยกบทพระวาจาจากพระคัมภีร์มาเผยแผ่ด้วย

จากประสบการณ์ของลูกกับเพื่อนๆ ในกลุ่มนี้ ทำให้ลูกเห็นถึงความสำคัญในการต้องเปิดใจกว้างในเรื่องความเชื่อของผู้อื่นในศาสนาอื่น เราไม่ควรเป็นอย่างยั้งที่จะพูดหรือแม้แต่จะคิดว่าศาสนาเราดีกว่าศาสนาอื่น หรือศาสนานี้ดีกว่าศาสนานั้น ความเชื่อในเรื่องศาสนานั้นเป็นเรื่องของปัจเจกที่สุด เราคิดว่าศาสนาของเราดีที่สุด นั่นก็เป็นเรื่องของเรา เพื่อนจะคิดว่าศาสนาของเขาดีที่สุดก็เป็นเรื่องของเขา เราต่างให้ความเคารพในความเชื่อของอีกฝ่ายหนึ่ง แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง ดังที่กลุ่มเล็กๆ ของลูกกลุ่มนี้ทำอยู่ แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นคือ จะเกิดความรัก ความเคารพนับถือซึ่งกันและกัน และนำมาซึ่งสันติสุขทั้งในวงเล็กๆ และวงใหญ่ในระดับสังคมและประเทศชาติได้

“ท่านอยากให้เขาทำต่อท่านอย่างไร ก็จงทำต่อเขาอย่างนั้นเถิด” ลูคา 6:31

“ทุกคนที่มาหาเราย่อมฟังคำของเราและนำไปปฏิบัติ ... เขาเปรียบเสมือนคนที่สร้างบ้าน เขาขุดหลุม ขุดลงไปลึกและวางรากฐานบ้านไว้บนหิน เมื่อเกิดน้ำท่วม น้ำในแม่น้ำไหลลงมาปะทะบ้านหลังนั้น

แต่ทำให้บ้านหลังนั้นสั่นคลอนไม่ได้ เพราะบ้านหลังนั้นสร้างไว้อย่างดี

แต่ผู้ที่ฟังและไม่ปฏิบัติตาม ก็เปรียบเสมือนคนที่สร้างบ้านไว้บนชั้นดินโดยไม่มีรากฐาน

เมื่อน้ำในแม่น้ำไหลมาปะทะ บ้านนั้นก็พังทลายลงทันทีและเสียหายมาก” ลูคา 6:47-49

อาแมน

ลูกขอพระ: องค์กรนี้

www.moving-themountain.com

